

Овај документ прибављен је од Вишег суда у Београду (Управа Вишег суда у Београду ПО 917).

Документ достављен је организацији „Три тачке“ као одговор на захтев по основу Закона о слободном приступу информацијама упућеног Суду 6. августа 2019. године.

Кж. III ок 1/09

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, као суд трећег степена, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Зорана Таталовића, Горана Чавлине, Слободана Рашића, Драгана Јоцића, Јанка Лазаревића и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Зораном Поповићем, као записничарем, у кривичном предмету оптужених **Милорада Улемека**, због кривичног дела удруживање ради противуставне делатности из члана 319. став 1. у вези члана 310. КЗ и др., и **Звездана Јовановића**, због кривичних дела убиство највишег представника државне заједнице и држава чланица из члана 310. КЗ и др., одлучујући о жалбама оптуженог Звездана Јовановића, његовог браниоца и бранилаца оптуженог Милорада Улемека, изјављеним против пресуде Врховног суда Србије Кж-I-ок-11/07 од 08-17.09.2008. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП у дане 02., 03. и 04.09.2009. године, којој су присуствовали заменик Републичког јавног тужиоца Милан Бојковић, оптужени Звездан Јовановић, његов бранилац и браниоци оптуженог Милорада Улемека, а у одсуству уредно обавештеног браниоца оптуженог Милорада Улемека, адвоката Марка Миливојевића и оптуженог Милорада Улемека, који је на изричити захтев на самој седници већа инсистирао да не присуствује седници већа, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптуженог Милорада Улемека, оптуженог Звездана Јовановића и његовог браниоца и пресуда Врховног суда Србије Кж-I-ок-11/07 од 08-17.09.2008. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду-Посебно одељење за организовани криминал К.П.5/03 од 24.04.2007. године, оглашени су кривим:

-оптужени **Милорад Улемек**, под I изреке, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136. став 1. ОКЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 година, а под II изреке, због кривичних дела убиство највишег представника државне заједнице и држава чланица из члана 310. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 40 година и убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 30. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 12 година, па је применом одредаба о стицају, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју је урачунато време проведено у притвору од 02.05.2004. године, па надаље;

-оптужени **Звездан Јовановић**, под I изреке, због кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности из члана 136. став 2. у вези става 1. ОКЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 година, а под II изреке, због кривичних дела убиство највишег представника државне заједнице и држава чланица из члана 310. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 40 година и кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 30. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 12 година, па је применом одредаба о стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју је урачунато време проведено у притвору од 22.04.2003. године, па надаље;

-оптужени **Милош Симовић**, **Нинослав Константиновић**, **Александар Симовић**, **Владимир Милисављевић**, **Сретко Калинић**, **Милан Јуришић**, **Душан Крсмановић**, **Бранислав Безаревић** и **Жељко Тојага**, под I изреке, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136. став 2. у вези става 1. ОКЗ, за које су им утврђене казне затвора као у изреци; под II изреке, оптужени **Жељко Тојага**, због кривичног дела убиство највишег представника државне заједнице и држава чланица у покушају из члана 310. КЗ у вези члана 30. КЗ, за које му је утврђена казна затвора као у изреци, а остали напред наведени оптужени, због кривичних дела убиство највишег представника државне заједнице и држава чланица у помагању из члана 310. КЗ у вези члана 35. КЗ, за које су им утврђене казне затвора као у изреци и кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 30. КЗ, за које су им утврђене казне затвора као у изреци, па су применом одредаба о стицају осуђени на јединствене казне затвора и то: оптужени **Александар Симовић**, **Нинослав Константиновић**, **Владимир Милисављевић** и **Сретко Калинић**, на казне затвора у трајању од по 35 година, а оптужени **Милош Симовић**, **Милан Јуришић**, **Душан Крсмановић**, **Бранислав Безаревић** и **Жељко Тојага** у трајању од по 30 година, док је

-оптужени **Пејаковић Саша**, под III изреке, оглашен кривим због кривичног дела пружање помоћи лицу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 8 година.

Истом пресудом, на основу члана 87. став 2. КЗ, изречена је мера безбедности одузимања предмета, па су одузети: пушка "Хеклер-кох" модел ГЗ, калибра 7,62x51мм, без фабричког броја са оптичким нишаном; аутоматска пушка "Црвена застава" М-70 АБ, калибра 7,62x39мм, без фабричког броја и теретно возило марке "Мерцедес" тип 207/Д 3350, рег. бр. Б824БФ, број шасије 60131218142951, број мотора 61691710043767 беле боје.

Сви оптужени су обавезани да плате суду трошкове кривичног поступка и паушала, чији ће износи бити одређени накнадно посебним решењем, док су оштећени ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу.

Сем тога, првостепеном пресудом је одлучено да се одбије оптужба према:

-оптуженом **Саша Пејаковићу**, на основу члана 354. став 1. ЗКП, да је извршио кривична дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136. став 2. у вези става 1. ОКЗ, убиство представника највиших државних органа из члана 122. у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125. помагањем у вези

члана 24. ОКЗ кажњиво по члану 139. став 1. ОКЗ и кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, а према

-сведоцима-сарадницима Миладину Сувајџићу и Дејану Миленковићу, на основу члана 504-з. ЗКП, да су извршили кривична дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136. став 2. у вези става 1. ОКЗ, убиство представника највиших државних органа из члана 122. у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125., помагањем у вези члана 24. ОКЗ кажњиво по члану 139. став 1. ОКЗ и убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ.

Врховни суд Србије у Београду је одлучујући по изјављеним жалбама, својом пресудом Кж-I-ок-11/07 од 08-17.09.2008. године, уважањем жалби оптуженог Душана Крсмановића, његове супруге и браниоца, као и бранилаца оптужених Жељка Тојаге, Милана Јуришића, Александра Симовића, Милоша Симовића и Нинослава Константиновића а по службеној дужности у односу на оптужене Милорада Улемека, Звездана Јовановића, Сретка Калинића, Владимира Милисављевића и Бранислава Безаревића, преиначио у осуђујућем делу првостепену пресуду у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што је:

-кривично-правне радње оптуженог Милорада Улемека, описане у изреци пресуде под I, правно квалификовао као кривично дело удруживање ради противуставне делатности из члана 319. став 1. у вези члана 310. КЗ, за које му је утврдио казну затвора у трајању од 40 година, а радње описане под II изреке правно квалификовао као кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ за које му је утврдио казну затвора у трајању од шест година, те га је применом одредби чл. 4., 42., 45., 54., 60 и 63. КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 40 година у коју је урачунато време provedено у притвору од 02.05.2004. године, па надаље;

-кривично-правне радње оптуженог Звездана Јовановића, описане у ставу II изреке, правно квалификовао као кривично дело убиство највишег представника државне заједнице и држава чланица из члана 310. КЗ, за које му је утврдио казну затвора у трајању од 40 година и кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, за које му је утврдио казну затвора у трајању од 8 година, а радње описане у ставу I изреке првостепене пресуде, правно квалификовао као кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136. став 2. у вези 1. КЗ СРЈ, за које му је утврдио казну затвора у трајању од 3 године, те га је применом цитираних чланова осудио на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју ће се урачунати време provedено у притвору 24.03.2003. године па надаље;

-кривично-правне радње оптужених Милоша Симовића, Нинослава Константиновића, Александра Симовића, Владимира Милисављевића, Сретка Калинића, Милана Јуришића, Душана Крсмановића и Бранислава Безаревића, описане у изреци првостепене пресуде под тачкама I и II правно квалификовао као кривична дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ и кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, за која дела им је као и за кривично дело убиство највишег представника државне заједнице и држава чланица из члана 310. КЗ у вези члана

35. КЗ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, утврдио појединачне казне, као и оптуженом Жељку Тојаги, због кривичног дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136. став 2. у вези става 1. ОКЗ и кривичног дела убиство највишег представника државне заједнице и држава чланица у покушају из члана 310. КЗ у вези члана 30. КЗ, те их је осудио: оптужене Александра Симовића, Нинослава Константиновића и Владимира Милисављевића, на јединствене казне затвора у трајању од по 35 година; оптужене Сретка Калинића, Милоша Симовића, Милана Јуришића и Бранислава Безаревића, на јединствене казне затвора у трајању од по 30 година; оптуженог Душана Крсмановића, на јединствену казну затвора у трајању од 20 година и оптуженог Жељка Тојагу, на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, уз урачунавање временаведеног у притвору, док су у преосталом делу жалбе оптуженог Звездана Јовановића, његовог браниоца и бранилаца оптуженог Милорада Улемека, као и жалбе осталих оптужених и њихових бранилаца, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведене другостепене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-оптужени Звездан Јовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да се другостепена пресуда укине, као и да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа;

-бранилац оптуженог Звездана Јовановића, адвокат Ненад Вукасовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да се нападнута пресуда укине у целисти и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи и оптужени ослободи кривичне одговорности. У жалби је стављен и захтев да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа;

-браниоци оптуженог Милорада Улемека, адвокати Марко Миливојевић и Слободан Миливојевић (заједничка жалба), због битне повреде одредаба кривичног поступка (члан 367. став 1. тачка 1. у вези члана 368. став 1. тачка 1., 8., 10. и 11. ЗКП), повреде кривичног закона (члан 367. став 1. тачка 2. у вези члана 369. ЗКП), погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 367. став 1. тачка 3. у вези члана 370. став 1. и 2. ЗКП) и одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка (члан 367. став 1. тачка 4. у вези члана 371. ЗКП), с предлогом да се преиначи другостепена пресуда и оптужени Милорад Улемек ослободи од оптужбе на основу члана 355. став 1. или 3. ЗКП или да се иста пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Стављен је и захтев да оптужени и браниоци буду обавештени о седници већа.

Републички јавни тужилац је поднеском Ктж.ок.1/09 од 12.03.2009. године, ставио предлог да се жалбе оптуженог Звездана Јовановића, његовог браниоца и бранилаца оптуженог Милорада Улемека одбију као неосноване, а другостепена пресуда потврди.

Врховни суд Србије је одлучујући у трећем степену по наведеним жалбама против другостепене пресуде (члан 395. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП), одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у присуству заменика Републичког јавног тужиоца Србије Милана Бојковића, оптуженог Звездана Јовановића, његовог браниоца, адвоката Ненада Вукасовића и бранилаца оптуженог Милорада Улемека, адвоката Слободана Миливојевића по заменичком пуномоћју и адвоката Александра Зарића, а у одсуству уредно обавештеног браниоца оптуженог Милорада Улемека, адвоката Марка Миливојевића, као и оптуженог Милорада Улемека, који је на изричит захтев на самој седници већа тражио да не присуствује седници и да исту напусти, што је по одобрењу већа и учинио, на којој седници је размотрио списе предмета са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у изјављеним жалбама, објашњења датих на седници већа, имајући при том у виду и достављено мишљење Републичког јавног тужиоца, нашао следеће:

Жалбе бранилаца оптуженог Милорада Улемека, оптуженог Звездана Јовановића и његовог браниоца, које се у претежном делу свode на понављање и појашњење навода жалби изјављених против првостепене пресуде су неосноване.

Ово из разлога што побијана пресуда, као и поступак који јој је претходио не садрже повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које жалбени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, док су на основу правилне и потпуне оцeне изведених доказа, нижестепени судови потпуно и правилно утврдили чињенично стање, на основу чега је утврђено да се у радњама оптужених садрже сва битна обележја кривичних дела, за која су оглашени кривим.

Када се ради о жалбеним наводима који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка, најпре се жалбом браниоца оптуженог Звездана Јовановића, указује на повреду одредбе члана 368. став 1. тачка 1. ЗКП, с обзиром на учешће у судећем већу првостепеног суда, судије Нате Месаровић, која је по наводима жалбе у то време била судија Врховног суда Србије, те по том основу и није могла поступати у судећем већу. Посебно се жалбеним наводима указује да и другостепени суд у вези изнетих околности није дао разлоге о одлучним чињеницама, јер је у образложењу пресуде, цитирао само решења председника Врховног суда Србије, којима је судија Ната Месаровић била упућена на рад у Окружни суд у Београду за период од 2003. до 2007. године, али да није цитирано решење за 2006. годину, што по ставу одбране указује да у тој години судија Ната Месаровић и није била упућена у Окружни суд, па да самим тим и није могла поступати као судија у судећем већу, што указује да је веће било непрописно састављено у смислу цитираног члана.

Изнети жалбени наводи су неосновани, јер је у току 2006. године, решењем председника Врховног суда Србије II Су. 187/06 од 31.03.2006. године, судија Ната Месаровић, била упућена на рад у Окружни суд у Београду, ради распоређивања у Посебно одељење тог суда за поступање у предметима кривичних дела с

елементима организованог криминала (у даљем тексту Посебно одељење) у смислу члана 18. став 3. Закона о судијама, при чему је другостепени суд правилно закључио да одредбом цитираног члана није искључено право председника Врховног суда, да истог судију доношењем посебног решења за нови временски период упути на рад у одређени суд, што је и учињено у конкретном случају, па су стога супротни жалбени наводи у изјављеној жалби, којима се даје сопствено тумачење наведене законске одредбе, оцењени као неосновани.

Такође, неосновано се жалбом бранилаца оптуженог Милорада Улемека указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП, због чињенице да је најпре првостепени суд изреком пресуде, по ставу одбране, у односу на оптуженог Милорада Улемека прекорачио оптужбу, тиме што је додао речи које оптужба не садржи "криминалну организацију" и "утицаја на носиоце власти у највишим државним органима", а потом и другостепени суд начинио исту битну повреду, прихватајући изнети став и разлоге првостепеног суда.

Изнети жалбени наводи су неосновани, јер је правилно другостепени суд одговарајући на наведене жалбене наводе, дао разлоге, да се у конкретном случају не ради о прекорачењу оптужбе, пошто је првостепени суд најпре додавањем речи "криминалну организацију" испред речи "заверу", само конкретизовао један од облика криминалне организације, при томе опредељујући и њене циљеве и намере које се код појединих оптужених појављују кроз разне појмовне облике а поред осталих цитираних и у виду "утицаја на носиоце власти у највишим државним органима", што су нижестепени судови детаљно образложили и дали разлоге, па се самим тим не могу прихватити изнети жалбени наводи о постојању битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП у смислу прекорачења оптужбе.

У свим изјављеним жалбама, посебно се оспоравају пресуде нижестепених судова, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и то најпре генералним указивањем да се првостепена а самим тим и другостепена пресуда, нису могле заснивати на исказима осумњичених Звездана Јовановића, Душана Крсмановића, Бранислава Безаревића и Саше Пејаковића, датим у преткривичном поступку, пошто наведени записници нису садржавали упозорење у смислу члана 13. став 3. ЗКП. Овакви жалбени наводи су неосновани, јер се из цитираних записника јасно утврђује да су оптужени Звездан Јовановић и Душан Крсмановић, упозорени у смислу цитираног члана 13. став 3. ЗКП, што јасно стоји на поменутих записницима, да записник о саслушању осумњиченог Бранислава Безаревића, није ни коришћен током поступка, јер је решењем првостепеног суда издвојен из списка предмета у ком делу је само цењена одбрана поменутог оптуженог пред истражним судијом, с тим што је другостепени суд дао детаљне разлоге зашто се исказ оптуженог Бранислава Безаревића пред истражним судијом, не може сматрати конвалидацијом његовог исказа пред радницима МУП-а, који је издвојен из списка предмета. Што се тиче исказа осумњиченог Саше Пејаковића, правилно је и у овом делу другостепени суд констатовао, да је и овај

оптужени саслушан сагласно одредби члана 226. став 8. ЗКП, с тим што је потребно рећи и то да на наведеном записнику јасно стоји констатација да је тада осумњичени Пејаковић, пре саслушања био "поучен о својим правима у кривичном поступку", дакле та генерална констатација на записнику се односи поред осталог и на право из члана 13. став 3. ЗКП, што је својим присуством саслушању гарантовао и присутни бранилац, који је био присутан код саслушања тада осумњиченог Саше Пејаковића.

У вези изнетог жалбеног основа, неосновано се и у изјављеним жалбама оптуженог Звездана Јовановића, његовог браниоца и бранилаца оптуженог Милорада Улемекa, оспорава валидност записника о саслушању тада осумњиченог Звездана Јовановића у преткривичном поступку од 07.04.2003. године, указивањем да је исти сачињен супротно одредби члана 226. став 9. ЗКП као и због чињенице да наведени исказ осумњичени Звездан Јовановић није дао у присуству изабраног браниоца, већ браниоца по службеној дужности, који у време саслушања није био на списку бранилаца по службеној дужности Адвокатске коморе, те да се самим тим на наведеном записнику – изјави оптуженог Звездана Јовановића пресуда и није могла заснивати, чиме је по жалбеним наводима учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП. Ово из разлога, што су нижестепени судови правилно закључили и о томе дали детаљне разлоге, да је оптужени Звездан Јовановић, приликом саслушања у својству осумњиченог био поучен о свим правима која има у току кривичног поступка, што је изричито и констатовано на записнику, да му је био омогућен пре саслушања поверљив разговор с браниоцем по службеној дужности, да је одбрану изнео у присуству браниоца по службеној дужности и да су након саслушања оптужени и бранилац без икаквих примедби и потписали наведени записник, које чињенице искључују жалбене наводе браниоца оптуженог Звездана Јовановића о могућности наводне злоупотребе рачунара приликом штампања текста наведене изјаве, будући да се ради само о претпостављеној конструкцији евентуално могућих злоупотреба, без аргументованог изношења било каквих чињеница или доказа у том смислу.

Што се пак тиче жалбених навода у вези наводних претњи и уцена којима је био подвргнут оптужени Звездан Јовановић, како се то посебно указује у изјављеним жалбама и у овом делу су нижестепени судови дали детаљне разлоге, позивајући се на исказе саслушаних сведока Родољуба Миловића и Милета Новаковића, који су вршили саслушање и сведока Весне Радомировић, која је као бранилац сво време била присутна саслушању, из којих исказа јасно произилази да према оптуженом Звездану Јовановићу нису примењиване било какве претње или уцене, те да је приликом саслушања у потпуности поступљено у смислу одредбе члана 226. став 9. ЗКП. Посебно је у вези с тим другостепени суд у својој пресуди указао и на чињенице да се оптужени Звездан Јовановић, приликом тог саслушања поред осталог изјашњавао и у погледу чињеница које објективно нису ни могле бити познате лицу које врши саслушање, наводећи пример да се оптужени Звездан Јовановић изјаснио поред осталог и у погледу раздаљине коју су утврдили помоћу мерача даљине са терасе у улици Бирчаниновој, која је у то време фигурирала као једна од локација са које би био извршен атентат, одредивши тако измерену

раздаљину на 230 метара, која раздаљина је касније потврђена премеравањем приликом увиђаја председника већа у присуству оптужених и њихових бранилаца дана 14.02.2006. године, које чињенице и по ставу овог суда, јасно указују да су наведене околности могле бити познате само лицу које је непосредно предузимало наведене радње и било актер наведеног догађаја, а не да су исте резултат евентуалних претњи или уцена. У том смислу је другостепени суд дао детаљне разлоге и у погледу жалбених навода, који се тичу наводне "тешке тортуре", којом је био изложен оптужени Душан Крсмановић у МУП-у приликом саслушања, при чему је правилно другостепени суд нашао да је и сам оптужени Душан Крсмановић током поступка, оповргао чињенице да је наводно изјаву у преткривичном поступку дао услед принуде, које разлоге прихвата и овај суд, па и у овом делу оцењује неоснованим наводе у изјављеној жалби бранилаца оптуженог Милорада Улемека, којима се у суштини само понављају напред изнете чињенице из претходне жалбе. Због свега напред изнетог у погледу изнетих жалбених разлога, Врховни суд налази да се неосновано жалбеним наводима указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП.

У овом делу је правилно другостепени суд одговарајући на жалбене наводе у вези саслушања осумњиченог Звездана Јовановића и присуства браниоца по службеној дужности, који у то време није био на списку бранилаца по службеној дужности адвокатске коморе, најпре констатовао да формално није поступљено у смислу члана 71. став 5. ЗКП, који говори о постављању адвоката за браниоца по службеној дужности по редоследу са списка адвокатске коморе, међутим, с друге стране, како то правилно закључује другостепени суд, неспорне су чињенице да је у време саслушања, адвокат Весна Радомировић била адвокат и члан Адвокатске коморе Србије и Београда, те да је њеним ангажовањем била обезбеђена стручна одбрана осумњиченог Звездана Јовановића, који је након тог саслушања био ангажовао и за изабраног браниоца у једном делу истражног поступка, које послове је обављала до ангажовања новог браниоца, тако да по ставу овога суда, а имајући у виду и разлоге које је другостепени суд дао у погледу одређених мера одступања у погледу људских и мањинских права за време ванредног стања, уз позивање на одредбе члана 11. и 12. став 2. Устава Републике Србије, члана 6. Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама и члана 6. став 2. Закона о мерама за случај ванредног стања, нашао, да формално непоступање у смислу члана 71. став 5. ЗКП у конкретном случају није представљало повреду одредаба ЗКП, која је могла бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде због чега и нема битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП, на коју је и у овом поступку указано жалбеним наводима бранилаца оптужених.

Жалбама бранилаца оптужених, посебно је оспорена и валидност записника о увиђају истражних судија Окружног суда у Београду Кри.431/03 од 18.03.2003. године и Кри.616/03 од 25.03.2003. године, који су по ставу бранилаца а што се посебно потенцира у жалби бранилаца оптуженог Милорада Улемека сачињени супротно одредби чл. 110., 112. и 225. ЗКП, при томе нарочито оспоравајући записник о увиђају истражног судије Кри.431/03 од 18.03.2003. године, будући да су по ставу одбране увиђај спровели радници МУП-а а да предузете радње нису

спроведене по наредби истражног судије, који и није био присутан делу увиђаја када су материјални докази и трагови обележавани и фиксирани од стране крим. техничара. У вези с тим, жалбама бранилаца оспорена је и валидност доказа – налаза вештака Института криминалистичке технике из Визбадена, јер су браниоци оспорили основ по коме је наведеним вештацима могло бити поверено вештачење, указивањем да се уопште не зна ко је и по ком основу ангажовао наведене вештаке, да је то могао учинити само истражни судија, из којих разлога се по жалбеним наводима и ради о доказима на основу којих се пресуда није могла заснивати, што по ставу бранилаца представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП.

Напред изнети жалбени наводи су по ставу Врховног суда, као суда трећег степена, оцењени као неосновани, јер је другостепени суд у погледу валидности цитираних записника о увиђају истражних судија Окружног суда у Београду, у делу образложења на страни 17 ожалбене пресуде, дао врло детаљне разлоге у погледу овлашћења радника МУП-а да откривају и обезбеде трагове кривичног дела и предмете који могу да послуже као доказ, што је у конкретном случају управо и учињено до доласка истражног судије, који је након тога како је то и утврђено на основу цитираних доказа из образложења и дао налог да се настави са започетим послом фиксирања и обележавања трагова, као и предузму друге радње у вези проналажења доказа, који имају везе са извршењем кривичног дела. Дакле у конкретном случају поступљено је у смислу одредбе члана 110. ЗКП, јер је увиђај и у једном и другом случају обавио истражни судија, а нема повреде ни члана 112. ЗКП, како се то неосновано истиче у жалбама, јер је истражни судија по доласку дао налог стручним лицима крим. технике МУП-а да наставе започете радње у вези проналажења и обезбеђивања трагова као и друге радње предвиђене цитираним чланом, што је управо и учињено.

Што се тиче жалбених навода у погледу основа по коме је поверено вештачење вештацима Института криминалистичке технике из Визбадена, правилно је другостепени суд прихватио део образложења првостепене пресуде на страни 44, где су детаљно изнети разлози о правном основу ангажовања поменутих вештака на основу цитираног уговора између СФРЈ и СР Немачке о правој помоћи у кривично-правним стварима из 1981. године и Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима са додатним протоколом ратификованим 25.10.2001. године, као и део образложења да је истражни судија још приликом вршења увиђаја дао наредбу овлашћеним службеним лицима, да се поред предузетих радњи фиксирања, обележавања и проналажења трагова и доказа, обаве и неопходна вештачења. По том основу су радници МУП-а после завршеног увиђаја а по захтеву тужилаштва (исказ сведока Владимира Миомановића), предали део пронађених материјалних доказа вештацима Института за криминалистичку технику из Визбадена, ради испитивања најсавременијим методама у лабораторијским условима. Правилност напред изнетих закључака нижестепених судова, по ставу Врховног суда као суда трећег степена, потврђују и чињенице да је истражни судија одмах након сачињеног записника о увиђају 18.03.2003. године, наредног дана дакле 19.03.2003. године

својим актом број Кри.431/2003, који суштински има карактер наредбе за вештачење, од вештака поменутог института затражио да "ураде потпуне анализе и утврде чињенице", на околности које су побројане у захтеву, а у вези достављених материјалних доказа, да би касније истражни судија новим дописом под истим бројем од 09.04.2003. године, тражио од вештака поменутог института нова изјашњења, сада то званично опредељујући као вештачење, јер у задњем ставу је наведено "уједно, уколико је могуће, урадите упоредно вештачење биолошких трагова са јакни и већ достављених узорака осумњиченог Звездана Јовановића" и напосред на главном претресу судеће веће је донело и посебну наредбу да се обави завршно вештачење, којим су на захтев суда дати одговори у вези новоизведених доказа и на све уочене нејасноће претходних вештачења, на који начин је суд оваквом наредбом на главном претресу и конвалидирао раније дате усмене наредбе истражних судија радницима МУП-а у погледу обављања свих неопходних вештачења, као и писмено обраћање дописима од 19.03.2003. и 09.04.2003. године Институту у Визбадену. Важно је указати и то да је управо у вези овако наложеног "завршног вештачења" представник комисије вештака господин Салзигер, путем видео-конференције а на основу напред цитираног уговора, дао непосредна појашњења писменог налаза и при том одговарао на постављена питања одбране, па је правилан закључак другостепеног суда да таквим саслушањем није повређено начело непосредности извођења доказа.

Сви напред изнети разлози, жалбене наводе бранилаца оптужених, којима су тврдили да се на напред изнетим записницима истражних судија, осталим писменим доказима у вези обављених увиђаја, као и налазима вештака а посебно вештака Института криминалистичке технике из Визбадена, није могла заснивати пресуда и да њихово коришћење представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и по ставу Врховног суда, као суда трећег степена, чине неоснованим.

Ценећи наводе бранилаца оптуженог Милорада Улемека, који су постојање напред наведене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, видели и у чињеници да се пресуда заснива на исказима сведока-сарадника који по ставу одбране нису испунили законске услове да добију наведени статус из разлога како су то браниоци детаљно образложили, Врховни суд је и у овом делу нашао да су изнети жалбени наводи неосновани, јер је правилно другостепени суд на страни 18 став четири образложења пресуде, дао разлоге о примени цитираних законских одредби Законика о кривичном поступку, које регулишу поступак добијања статуса сведока- сарадника, које одредбе су правилно примењене и у поступцима добијања статуса сведока – сарадника Буха Љубише, Вукојевић Зорана, Миленковић Дејана и Сувајцић Миладина. Такође, у том делу другостепени суд је правилно оценио неоснованим жалбене наводе који су указивали на повреду одредаба ЗКП, због чињенице да браниоци оптужених нису били присутни процесним радњама, у поступку који је вођен у вези добијања статуса сведока – сарадника, приликом давања исказа сведока – сарадника, јер одредба члана 504-е. ЗКП, предвиђа присуство само браниоца оног оптуженог који је предложен за добијање статуса сведока – сарадника, а не и за браниоце осталих

оптужених у том предмету. Прихватајући изнете разлоге другостепеног суда, Врховни суд као суд трећег степена, оцењује неоснованим жалбене наводе бранилаца оптуженог Милорада Улемека који су у жалби поновили напред изнете разлоге из претходне жалбе, позивајући се при том на члан 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, где је по жалбеним наводима у тачки 3. прописано да окривљени (тима и бранилац) имају право да "испитују сведоке против себе или да постигну да се они испитају а да се обезбеди присуство и саслушање сведока у његову корист, под условима за оне који сведоче против њега", што по ставу бранилаца представља право на правично суђење и примену начела равноправности странака. Изнети жалбени наводи су неосновани, јер је неспорно да је током главног претреса оптуженом Милораду Улемеку и његовим браниоцима омогућено да у смислу одговарајућих одредаба ЗКП, које су у складу са цитираним чланом конвенције испитују све сведоке који су саслушани како по предлогу тужилаштва, тако и по предлогу одбране, па међу њима и сведоке - сараднике, што је управо и предвиђено цитираним чланом конвенције на коју се браниоци позивају у жалби, а што се тиче одредаба које регулишу поступак добијања статуса сведока - сарадника, ради се о посебном поступку ван главног претреса, тако да присуство оптужених лица која нису предложена за добијање наведеног статуса и њихових бранилаца, по цитираним одредбама Законика о кривичном поступку није ни предвиђено, па су изнети жалбени наводи самим тим неосновани.

Када се ради о жалбеним наводима којима се другостепена пресуда оспорава због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, жалбама бранилаца оптужених, а посебно жалбом бранилаца оптуженог Милорада Улемека се указује да другостепена пресуда нема разлога о одлучним чињеницама а да су дати разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни, као и да о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку.

Врховни суд је и напред изнете жалбене наводе оценио неоснованим. Наиме, не могу се прихватити изнети наводи да другостепени суд није дао разлоге у погледу жалбених навода који се тичу околности да током првостепеног поступка нису утврђене одлучне чињенице у погледу мотива извршења кривичних дела, а посебно имајући у виду квалификације кривичних дела које је другостепени суд прихватио. Врховни суд налази да је правилно другостепени суд прихватио став првостепеног суда, који је у погледу наведених чињеница везаних за мотив извршења наведених кривичних дела, врло детаљно на странама 126 до 129 образложења првостепене пресуде изнео разлоге у погледу мотива оптужених за извршење кривичних дела, тако да се јасно и опредељено прихватање става првостепеног суда на конкретне околности не може сматрати "паушалним констатацијама" другостепеног суда како се то жалбом бранилаца неосновано истиче а уз то треба рећи и то да накнадно неостваривање постављених циљева, који су везани за мотив оптужених у вези извршења кривичних дела, не искључује

аутоматски постојање мотива којима су се оптужени руководили пре и у тренутку извршења кривичних дела, како се то неосновано указује у изјављеној жалби.

По овом жалбеном основу, браниоци оптуженог Милорада Улемека су оспорили другостепену пресуду и у погледу разлога о одлучним чињеницама, везаним за начин и поступак издавања потернице након критичног догађаја, указујући при том по ставу одбране на "паушалне оцене" другостепеног суда, када је у овом делу прихватио став првостепеног суда и контрадикторности у исказима цитираних сведока, који су се изјашњавали на изнете околности, као и околности у вези фотографија које су поседовали радници МУП-а поводом претходног догађаја код хале Лимес, што све по ставу бранилаца указује на закључак да неко ко је припремао атентат, да је унапред и имао фотографије и "листу атентатора" на основу којих је одмах након убиства премијера и издата потерница.

Врховни суд је и ове жалбене наводе оценио као неосноване, јер је другостепени суд и у овом делу правилно прихватио образложење првостепеног суда, који је детаљно образложио начин и поступак издавања потернице и доказе на основу којих су те чињенице и утврђене, из којих доказа јасно произилази да су раније предузете активности оптужених у два претходно неуспела покушаја убиства премијера и неспорно учешће сада сведока – сарадника Дејана Миленковића у догађају код хале Лимес, већ указивали на могуће извршиоце атентата који потичу из тзв. "Земунског клана" и појединих припадника ЈСО, што је представљало основ за расписивање потернице, а што је искључиво из домена рада полиције и њихових оперативних сазнања. Стога жалбени наводи који представљају цитате дела исказа сведока Милета Новаковића у погледу тренутка када су дошли до поузданих информација о извршиоцима кривичних дела и начина како су раније поступали приликом издавања потерница, не доводе у сумњу утврђене одлучне чињенице и напред изнете закључке нижестепених судова, као ни искази осталих цитираних сведока (радника полиције) који се нису ни изјашњавали на чињенице у вези издавања потернице, већ раније предузетих оперативних радњи у вези догађаја код хале Лимес.

По овом жалбеном основу, не могу се прихватити ни жалбени наводи бранилаца оптуженог Милорада Улемека, на околности да су разлози о одлучним чињеницама контрадикторни, указујући на став нижестепених судова да су искази сведока – сарадника Дејана Миленковића и сведока из пратње премијера у вези догађаја код хале Лимес, сагласни и да се међусобно потврђују, што по ставу бранилаца не стоји имајући у виду противречности које су у жалби образложене у вези правца скретања теретног возила којим је управљао сведок - сарадник Дејан Миленковић. Изнети жалбени наводи се не могу прихватити, јер је фактички неспорно што су сагласно у својим исказима потврдили како сведок – сарадник Дејан Миленковић тако и сведоци из пратње премијера, да је критичном приликом у циљу реализације атентата, сведок – сарадник Дејан Миленковић наглим скретањем теретног возила којим је управљао покушао принудно заустављање колоне возила у којој се налазило и возило премијера, што је одлучна чињеница у погледу извршења кривичног дела и у погледу које чињенице нема било какве

контрадикторности, а околност да ли је то скретање обављено наглим маневром возила у једну или у другу страну у ком делу стоје одређене несагласности, по ставу Врховног суда, не представља контрадикторне разлоге у погледу одлучних чињеница, због чега и налази да не стоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, на коју се неосновано указује у жалби бранилаца оптуженог Милорада Улемека.

Такође су у овом делу неосновани и жалбени наводи из жалбе бранилаца оптуженог Милорада Улемека, да је Врховни суд у образложењу пресуде интерпретирао изјаву сведока Бугарски Бранка, на начин који је у супротности са садржином изјаве овог сведока, на основу чега по ставу одбране и произилази погрешан закључак да је наводно поменути сведок потврдио да су критичном приликом оптужени Звездан Јовановић, Нинослав Константиновић и Александар Симовић боравили у наведеној згради у улици Адмирала Гепрата број 55, иако наведене чињенице поменути сведок није изнео у свом исказу. Изнети жалбени наводи су неосновани, јер је другостепени суд на страни 34 став два образложења пресуде само констатовао да су побројани сведоци па међу њима и сведок Бранко Бугарски у својим исказима потврдили најпре део одбране оптуженог Звездана Јовановића из преткривичног поступка у погледу броја испалењених хитаца, с тим што су сведоци Бранко Бугарски, Милена Николић и Драгољуб Мићићеловић, навели и чињенице да су видели тројицу момака који су након што су се чули пуцњи истрчали низ степенице из наведене зграде (које чињенице и стоје у исказима наведених сведока), те на основу наведених чињеница другостепени суд и изводи закључак да се таквим исказима потврђује и део одбране оптуженог Звездана Јовановића из преткривичног поступка, где се изјашњавао о његовом боравку и оптужених Нинослава Константиновића и Александра Симовића у том тренутку у наведеној згради. због чега се неосновано жалбеним наводима указује да је наводно другостепени суд у том делу изнео чињенице које не стоје у изјави сведока Бугарски Бранка и које су самим тим у супротности са садржином његове изјаве.

Напокон, неосновано се жалбом бранилаца оптуженог Милорада Улемека оспоравају пресуде нижестепених судова због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП, указивањем да је оптуженима повређено право одбране тиме што је одбрани забрањено да изврши увид у фотодокументацију са обдукције покојног Зорана Ћинђића, јер из списка предмета се утврђује да је решењем председника већа од 07.06.2005. године ускраћено право браниоцу оптуженог Звездана Јовановића само на фотокопирање фотографија сачињених приликом обдукције, пошто би се на тај начин кршило право на приватност породице покојног, с тим што таквом одлуком није повређено и право одбране, јер није ускраћено одбрани да разматра списе предмета, па самим тим врши и увид у предметне фотографије, на који начин је одбрани и остављена могућност да се упозна са садржином наведених доказа, као што је изричито и назначено у поменутом решењу.

Побијајући другостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, самим тим оспоравајући закључак другостепеног суда, да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање, жалбама оптуженог Звездана Јовановића, његовог браниоца и бранилаца оптуженог Милорада Улемек се генерално износи став одбране, да изведени докази нису пружили суду поуздан основ за закључак да су ови оптужени извршили кривична дела за која су оглашени кривим, при чему се у изјављеним жалбама понављају како наводи из одбрана оптужених тако и наводи из изјављених жалби против првостепене пресуде, те се даје анализа изведених доказа и сопствена оцена истих. Такве жалбене наводе, Врховни суд оцењује неоснованим, прихватајући насупрот томе као правилне и аргументоване закључке другостепеног суда у погледу изложеног чињеничног стања, да су оптужени Милорад Улемек и Звездан Јовановић извршили кривична дела за која су оглашени кривим управо на начин и под околностима, како је то ближе опредељено у одговарајућим деловима изреке и образложења другостепене пресуде.

Наиме, у свим изјављеним жалбама а посебно у жалбама бранилаца оптужених, суштински се оспоравају чињенична утврђења нижестепених судова а посебно у деловима који се односе на одлучне чињенице везане за: време, место и начин проналажења и лоцирања трагова и осталих материјалних доказа; идентификацију локације са које су испаљени хиџи и број испаљених хитаца; локације на којима су се налазили сада покојни премијер Зоран Ђинђић и оштећени Веруовић у тренутку када су погођени пројектилима; начин њиховог кретања непосредно пре него што су погођени пројектилима; положај њихових тела у тренутку поготка, као и околности и догађања након критичног догађаја 12.03.2003. године, па до тренутка лишења слободе оптужених.

Када се ради о жалбеним наводима којима су оспорена чињенична утврђења нижестепених судова у погледу времена, места и начина проналажења и лоцирања трагова и осталих материјалних доказа, констатованих приликом вршења увиђаја истражних судија у цитираним записницима а посебно у погледу проналажења делова пројектила, чаура и ђебета дана 12.03.2003. године, као и пушке дана 25.03.2003. године, Врховни суд изнете жалбене наводе, оцењује неоснованим, пошто су правилно нижестепени судови прихватајући наводе из записника о увиђају истражних судија и криминалистичко-техничке документације као и из остале цитиране писмене документације у вези с тим, јасно и прецизно утврдили све чињенице на напред изнете околности, које су оспорене изјављеним жалбама. Наиме, на основу цитираног записника о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри.431/2003 од 18.03.2003. године, правилно нижестепени судови закључују да је истражни судија обавио увиђај дана 12.03.2003. године а након тога по његовом налогу овлашћена службена лица МУП-а наставили су претраге и провере и наредних дана све до 18.03.2003. године, када је истражном судији достављена комплетна криминалистичко-техничка документација, на основу које је и сачинио записник о увиђају 18.03.2003. године, тако да је насупрот жалбеним наводима, поменути временски размак представљао период у коме је увиђај са наложеним проверама и претрагама трајао све до тренутка сачињавања записника о

увиђају, а не евентуално неки "неопредељени период од 7 дана, за који нема објашњења", како се то неосновано истиче у жалби бранилаца оптуженог Милорада Улемека. Поред тога, у наведеним записницима истражног судије од 18.03. и 25.03.2003. године, сасвим су прецизно идентификоване и фиксиране локације на којима су се налазили пронађени трагови и остали материјални докази како испред улаза број 5 (зграда Владе Републике Србије) као и у канцеларији број 55 у ул. Адмирала Гепрата и испод прозора наведене канцеларије, дана 12.03.2003. године тако и на означеној локацији на простору између зграде СИБ-а и хале Лимес дана 25.03.2003. године, приликом проналажења пушке "Хеклер и кох".

Стога су неосновани жалбени наводи у свим изјављеним жалбама, којима се најпре генерално оспорава валидност напред наведених доказа, због чињенице да истражни судија у оба случаја није био присутан на увиђају од самог почетка проналажења и идентификовања констатованих материјалних трагова и осталих доказа, јер се из самог записника о увиђају истражног судије од 18.03.2003. године утврђује да је истражни судија по доласку констатовао да је лице места обележено и обезбеђено, након чега је наведене трагове означио и идентификовао, па су тако сви фиксирани трагови и остали материјални докази и верификовани од стране истражног судије, а након тога и фотографисани и записнички констатовани. У вези с тим, неосновани су и жалбени наводи у изјављеним жалбама, којима се указује на наводно "подметање доказа" (чауре и ћебе), јер што се тиче пронађених чаура, правилно су нижестепени судови на основу чињеница из записника о увиђају, крим. техничке документације а посебно на основу налаза вештака Института криминалистичке технике из Визбадена који су се изјашњавали о могућности одбачаја чаура након испљених пројектила из предметне пушке, утврдили да су пронађене чауре могле бити одбачене са места испљивања пројектила из канцеларије број 55 и да након тога буду одбачене до локација где су и пронађене од стране радника МУП-а. Овде треба указати и на неосноване наводе из жалбе бранилаца оптуженог Милорада Улемека, у којима је цитиран део одбране оптуженог Звездана Јовановића, да је пушка била наслонена поред њега и да "цев само мало вири", па имајући у виду положај отвора за избацивање чаура код наведене пушке, по наводима бранилаца приликом испљивања пројектила, чауре никако нису могле бити одбачене ван канцеларије при чему би због кинетичке енергије коју се поседовале сигурно поломили прозорско стакло, што се у конкретном случају није догодило. Изнети жалбени наводи су неосновани, јер део цитата из одбране оптуженог Звездана Јовановића, који се изјашњавао о положају пушке када је употребио формулацију "цев само мало вири" односи се на положај остављене пушке док је седео у канцеларији и чекао наилазак премијера и у тренутку наилаaska колоне возила, а не и на тренутак испљивања пројектила, како се жели представити изнетим жалбеним наводима, на које околности се оптужени Звездан Јовановић уопште није ни изјашњавао у својој одбрани.

У овом делу су неосновани и жалбени наводи којима се оспоравају закључци другостепеног суда у погледу временског периода проналажења наведених чаура као и опушака на датим локацијама, јер је другостепени суд образложио свој став на странама 38 и 39 образложења пресуде о прихватању

чињеничног закључка првостепеног суда у погледу одређених разлика у исказима саслушаних сведока о временским терминима уочавања и проналажења чаура, при чему је правилно прихваћен став, да је као званично време проналажења чаура прихваћено време на основу података из извештаја радника Ватрогасне јединице при МУП-у, који су учествовали у проналажењу наведених чаура. Што се пак тиче временског периода проналажења опушака, треба рећи да је сведок Владимир Миомановић, дао разлоге у вези грешке у датуму код сачињавања службене белешке у вези проналажења наведених опушака, а уз то ради се о доказима који и не терете оптуженог Звездана Јовановића, пошто је ДНК вештачењем доказано да узети биолошки материјал са наведених опушака не потиче од оптуженог Звездана Јовановића.

Такође, не могу се прихватити ни жалбени наводи бранилаца оптужених, којима указују на наводну промену стања на лицу места током вршења увиђаја и криминалистичко-техничких претрага радника МУП-а (затворен па отворен прозор на канцеларији број 55, измена распореда ствари у канцеларији број 55), јер се из фотографије број 9 у крим. техничкој документацији са увиђаја, на коју се жалбом бранилаца указује те чињенице апсолутно не утврђују а насупрот томе од фотографије број 1 као почетне у крим. техничкој документацији, па и на свим осталим фотографијама, јасно се види да је прозор на наведеној канцеларији број 55 од самог почетка увиђаја био отворен, што се односи и на распоред ствари у канцеларији број 55 у делу где се налази прозор са којег је пуцано, који распоред ствари је апсолутно непромењен и у складу са фотографијама из крим. техничке документације као и скицом лица места.

Напокон у овом делу су неосновани и жалбени наводи из жалбе браниоца оптуженог Звездана Јовановића, које је бранилац определио као "трагови на лицу места који никога нису интересовали", при чему је бранилац цитирао бројеве којима су били означени и локације на којима су се налазили. Из самих таквих навода се види да су поменути трагови приликом вршења увиђаја јасно означени и обележени бројевима (које користи и бранилац) са описом локација на којима су се налазили, па су неосновани наводи да ти трагови "нису интересовали истражне органе", већ напротив поменути трагови су били прецизно фиксирани и обележени, а сасвим је друга ствар што касније приликом вештачења од стране вештака и оцене изведених доказа нису посебно анализирани и цењени, пошто по ставу вештака нису били од битног утицаја на утврђивање спорних чињеница, па се стога не могу прихватити жалбени наводи браниоца да се ради о доказима који "никога нису интересовали" или "прикривеним доказима".

Када се ради о жалбеним наводима којима се оспоравају чињенични закључци нижестепених судова у погледу чињеница везаних за локацију са које су испаљени хици критичног дана, Врховни суд налази да су нижестепени судови и у овом делу правилно и потпуно утврдили чињенично стање. У том смислу је правилно другостепени суд у потпуности прихватио разлоге првостепеног суда у погледу оцене одбране оптуженог Звездана Јовановића и његовог потпуног признања у присуству браниоца у преткривичном поступку и о томе дао врло

исцрпне разлоге на странама 30 до 33 образложења другостепене пресуде, са закључком да је толики број конкретних и јасних чињеница, које је оптужени Звездан изнео у својој одбрани у вези претходних покушаја атентата и самог извршења атентата критичном приликом, могао бити познат само ономе ко је био директан актер неког догађаја а не евентуално последица примене претњи приликом саслушања. Ово поготову ако се има у виду, како то правилно закључују нижестепени судови, да је тако изнета одбрана оптуженог Звездана Јовановића, поткрепљена бројним другим изведеним доказима почев од исказа цитираних сведока сарадника, исказа осталих цитираних сведока из зграде у улици Адмирала Гепрата и пратње премијера, констатованих материјалних трагова (чауре, ћебе, оштећење на зиду зграде поред улаза број 5) и напоскон налаза вештака из области балистике, који су се изјашњавали на изнете околности. Сви ти докази цењени у складу са изнетом одбраном оптуженог Звездана Јовановића из преткривичног поступка и по ставу овога суда недвосмислено указују да су нижестепени судови правилно и потпуно утврдили да је критичном приликом оптужени Јовановић Звездан из предметне пушке "Хеклер и кох Г3" која је касније пронађена, на простору између зграде СИБ-а и хале "Лимес", са прозора канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата испалио хице, чији су пројектили погодили премијера Зорана Ђинђића и оштећеног Милана Веруовића, на локацијама како је то ближе означено у ожалбеној пресуди, а да су одбачене чауре приликом испаливања хитаца, одлетеле испод прозора наведене канцеларије до локација где су касније и пронађене приликом вршења увиђаја.

Стога су неосновани жалбени наводи бранилаца, који оспоравају овакве чињеничне закључке нижестепених судова позивајући се на делове исказа цитираних сведока у жалбама на изнете околности, оспоравајући при том садржину записника о увиђају и крим. техничке документације као и начин проналажења, идентификовања и фиксирања трагова, те указујући и на друге локације као могућа места одакле је пуцано на премијера (улице Бирчанинова и Немањина) и понављајући жалбене наводе из претходно изјављених жалби уз указивање да другостепени суд није одговорио на изнете жалбене наводе. Наиме, другостепени суд је у образложењу своје пресуде дао врло аргументоване разлоге одговарајући на изнете жалбене наводе, које у свему прихвата и овај суд и на исте упућује, посебно у делу где је другостепени суд на страни 37 образложења, позивајући се на налазе вештака Института крим. технике из Визбадена, прихватио за апсолутно доказаним да су се чауре пронађене на увиђају 12.03.2003. године, налазиле у пушци "Хеклер и кох Г3" из које је убијен премијер, као и то да 28 трагова влакана узетих из унутрашњег дела торбе у којој је пронађена наведена пушка потичу од карираног ћебета са прозора канцеларије број 55 и да се "полиакрил" влакна која су пронађена на пушци и оквиру за муницију, слажу са влакнима ћебета које се налазило на прозору наведене канцеларије, као и то да се партикуле барутне гаражи пронађене на наведеном ћебету по својим елементима подударују са барутном гаражи на референтној чаури, пронађеној испод прозора наведене канцеларије.

Што се тиче чињеничног стања у вези броја испалиених хитаца, као једне од одлучних чињеница, Врховни суд и у овом делу оцењује неоснованим жалбене

наводе бранилаца оптужених, који оспоравају закључке нижестепених судова да су критичном приликом испаљена два хица са напред наведене локације, самим тим оспоравајући и да су хици испаљени из једног оружја и са исте локације, при том позивајући се на исказе цитираних сведока у жалби (сведоци из пратње премијера и оштећени Веруовић Милан) да су критичном приликом испаљена три хица, при чему су неки од њих изричито тврдили да су лично видели након што је првим хицем погођен премијер а другим оштећени Веруовић и место поготка тог трећег хица, поред улазних врата број 5 зграде Владе Републике Србије, опредељујући да тај трећи пројектил пре поготка у зид зграде, никога од присутних претходно није погодио.

Напред изнети жалбени наводи су неосновани, јер су нижестепени судови најпре прихватајући наводе из одбране оптуженог Звездана Јовановића из претходног поступка (да је критичном приликом испалио два хица), а потом и бројне цитиране доказе, који су потврдили овакву одбрану оптуженог Звездана Јовановића (сведоци сарадници, сведоци из зграде у улици Адмирала Гепрата, сведоци припадници "унутрашњег и спољашњег обезбеђења", констатовани материјални трагови у виду оштећења на зиду поред улазних врата, налази вештака из области балистике) сасвим поуздано утврдили чињенично стање на напред изнете околности, које се изнетим жалбеним наводима не доводи у сумњу. Овде треба рећи и то, да стоји чињеница да су се оштећени Веруовић Милан и цитирани сведоци из пратње премијера, заиста у својим исказима изјашњавали да су критичном приликом чули да су испаљена три хица, а неки од њих (сведок Бобан Пурић) па и сам оштећени Веруовић (пред истражним судијом) се изјаснили, да су лично видели и локацију поготка тог трећег пројектила, када је пројектил погодио зид зграде поред улазних врата број 5, опредељујући истовремено да тај пројектил претходно никога од присутних није погодио, међутим, и по ставу овога суда, напред изнети искази оштећеног Веруовића и цитираних сведока се не могу прихватити из разлога, који су аргументовано образложени на страни 36 образложења другостепене пресуде. Наиме, како то правилно закључују нижестепени судови, вештачењем у лабораторијским условима је утврђено да постоје разлике између хица – пројектила који погађа стабилно (директно) и нестабилно, са карактеристичним траговима оштећења на месту поготка, па анализирањем оштећења на зиду зграде код улаза број 5, које је оштећење у криминалистичко-техничкој документацији означено као траг број 10 са карактеристичним траговима олова на наведеном оштећењу, вештаци су недвосмислено утврдили да констатовано оштећење од пројектила никако није могло настати директним поготком (како су то тврдили оштећени Веруовић пред истражним судијом и сведок Бобан Пурић из пратње премијера у погледу испаљеног трећег хица), већ само као секундарно оштећење на основу чега нижестепени судови правилно закључују да је тим пројектилом (други хитац) претходно погођен оштећени Веруовић и да тај пројектил имајући у виду и налаз вештака из области балистике, управо кореспондира са касније насталим оштећењем на зиду зграде означеним као траг број 10. Дакле, вештаци су након испитивања у најсавременијим лабораторијским условима (дата врло обимна фотодокументација о свим спроведеним лабораторијским испитивањима) уз

примену највиших научних и технолошких достигнућа, утврдили напред изнете чињенице, које у овом делу директно искључују како исказ оштећеног Веруовића о испаленом трећем хицу и његовом поготку у зид зграде поред улаза број 5 (траг број 10) тако и исказе осталих саслушаних сведока из пратње премијера, који те чињенице потврђују и на чије исказе се браниоци оптужених у жалбама и позивају, због чега су изнети жалбени наводи на напред наведене околности од стране овога суда, оцењени као неосновани.

Поред напред изнетог треба рећи и то да се суштина жалбених навода у свим изјављеним жалбама по овом законском основу, односно централни део оспоравања утврђеног чињеничног стања, односи на чињенична утврђења и закључке нижестепених судова у погледу околности везаних за: локације на којима су се налазили сада покојни премијер Зоран Ђинђић и његов пратилац оштећени Милан Веруовић у тренутку када су погођени пројектилама; положај њихових тела у том тренутку и карактеристике задобијених повреда; начин њиховог кретања пре него што су погођени пројектилама. Оспоравајући утврђено чињенично стање у погледу напред изнетих околности, жалбама бранилаца оптужених се оспоравају обављена вештачења (посебно из области судске медицине и балистике), указивањем да је због неадекватних вештачења и непотпуних налаза одбрана остала ускраћена одговора на бројна питања у погледу спорних чињеница, што је посебно у жалби бранилаца оптуженог Милорада Улемека и таксативно побројано, због чега су браниоци оптужених изричито инсистирали на новом комисијском вештачењу и реконструкцији догађаја, при том указујући и на исказе сведока припадника "унутрашњег обезбеђења", који су се изјашњавали на околности да су улазна врата у тренутку уласка премијера била отворена (самим тим по ставу одбране није било потребе да се премијер бочно okreће према улици Адмирала Гепрата приликом отварања врата), што је супротно исказу оштећеног Веруовића и исказима осталих цитираних сведока из пратње премијера, који су тврдили да су улазна врата у том тренутку била затворена, а посебно потенцирајући и исказ сведока Саше Симића, који се налазио у дворишту зграде и по ставу одбране био фактички најнепосреднији очевидац положаја у коме се налазио премијер у тренутку уласка када је погођен пројектилом.

Врховни суд је оцењујући изнете жалбене наводе и у овом делу нашао да су исти неосновани, прихватајући самим тим разлоге које су у погледу наведених чињеничних утврђења и закључака дали нижестепени судови, посебно другостепени суд који се о идентичним жалбеним наводима у изјављеним жалбама на првостепену пресуду врло аргументовано изјаснио дајући исцрпне разлоге у образложењу своје пресуде од стране 35 став три до стране 37 и од стране 40 став три до стране 47 образложења, које разлоге у свему прихвата и овај суд и на исте упућује. Дакле, другостепени суд је у погледу изнетих жалбених навода, дао врло детаљне разлоге на све по жалбама спорне околности, почев од локације на којој се налазио премијер Зоран Ђинђић код улазних врата број 5 зграде Владе Републике Србије, која су у том тренутку била затворена, због чега је покушавајући да отвори врата своју десну бочну страну окренуо према прозору канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата, што је управо био тренутак када је оптужени Звездан Јовановић

са прозора наведене канцеларије из предметне лушке испалио први хитац, који је погодио премијера у десни део грудног коша на локацији која је ближе означена у списима, преко образложења суда у вези извршене реконструкције кретања пројектила након изласка из тела премијера с леве стране испод пазуха, окрзнућа пластичног рукохвата штаке, којом приликом је настала повреда у пределу леве подлактице и након тога и неконтролисана нагле промене правца дотадашњег кретања пројектила (такво кретање доказано на експерименту у лабораторијским условима након поготка пројектила у комад пластике сличне чврстине), на који начин је и објашњена чињеница зашто наведени пројектил није погодио зид зграде и начинио неко оштећење, све до изнетих разлога у погледу кретања тела премијера по инерцији након поготка и пада кроз по инерцији одгурнута и отворена врата у ком смислу је образложен и механизам nanoшења осталих констатованих повреда код премијера, као и објашњење различитих величина рана код покојног премијера и оштећеног Веруовића иако су погођени пројектиlima истог калибра. У вези с тим посебно су дати разлози и у погледу механизма nanoшења констатоване повреде код покојног премијера у пределу десне бутине од распрснутих делова пројектила који је претходно погодио оштећеног Веруовића и након изласка из његовог тела погодио зид поред улазних врата (траг број 10), након чега се распрснуо, при чему су делови тог пројектила и нађени на означеним локацијама приликом вршења увиђаја.

Такође, у наведеном делу образложења, другостепени суд је дао врло исцрпне и аргументоване разлоге и у погледу овог другог испаљеног пројектила, који је претходно погодио оштећеног Веруовића, опредељујући локацију и положај тела оштећеног Веруовића у том тренутку, који је био леђима окренут према прозору канцеларије број 55 одакле је испаљен хитац, као и положај оштећеног Веруовића и у тренутку испаљивања првог пројектила у односу на положај тела премијера, при чему је правилно другостепени суд на странама 41, 42 и 43 образложења, дао разлоге зашто прихвата исказе оштећеног Веруовића и сведока Бјелића пред истражним судијом, а не њихове делимично измењене исказе на главном претресу, које разлоге у вези оцене исказа оштећеног Веруовића и поменутог сведока, као потпуно правилне прихвата и овај суд.

Изнети образложени разлози другостепеног суда, нису доведени у сумњу жалбеним наводима бранилаца оптуженог Милорада Улемекa, који су цитирањем делова исказа сведока Копривица Данила и Трајковић Зорана, припадника "унутрашњег обезбеђења" зграде Владе Републике Србије, указивали да су улазна врата у тренутку уласка премијера била отворена (сведок Трајковић Зоран тврди да је он лично претходно отворио врата), јер је другостепени суд правилно ценећи исказе цитираних сведока из пратње премијера, који су негирали наведене чињенице из исказа поменутих сведока и при том изнели да непосредно пре наиласка колоне возила нису ни могли успоставити везу са припадницима "унутрашњег обезбеђења", нашао да и те чињенице указују да поменути сведоци – припадници "унутрашњег обезбеђења" у овом делу не говоре истину, пошто са њима и није могао бити успостављен контакт радио везом у вези обавештавања о наиласку премијера. Идентична је ситуација и са оценом исказа сведока Саше

Симића, јер је другостепени суд на странама 47 и 48 образложења пресуде дао бројне аргументе у погледу разлога неприхватања исказа овог сведока, које у свему прихвата и овај суд, а посебно у делу где је указано да су изнете чињенице из исказа поменутог сведока у директној супротности са констатованим материјалним траговима и налазом вештака у погледу кореспонденције испаленог хица са локације коју је суд утврдио са правцем простирања улазно-излазне ране код премијера Зорана Ђинђића и даљег кретања наведеног пројектила, које чињенице и по ставу овога суда, апсолутно искључују верзију догађаја сведока Саше Симића.

Неосновани су и жалбени наводи бранилаца оптужених, којима су оспорили налазе вештака, посебно из области судске медицине и балистике, указујући да су обављена вештачења непотпуна, због чега по жалбеним наводима, стоје бројне контрадикторности и нелогичности у датим налазима које су ближе опредељене у изјављеним жалбама, са посебним указивањем по ставу одбране на основну нелогичност у погледу различитих димензија улазних рана код покојног премијера и оштећеног Веруовића, а под претпоставком да су погођени пројектиlima истог калибра. Изнети жалбени наводи се не могу прихватити као основани, јер су сви вештаци из области судске медицине и балистике (професор доктор Дуњић, Куњадић, Институт крим. технике из Визбадена) у потпуности сагласни у погледу свих а по ставу одбране спорних питања из ових области, како то правилно образлаже другостепени суд на странама 40 и 41 образложења, при том указујући да су поменути вештаци на сва спорна питања, дали врло детаљне и аргументоване одговоре, међу њима и у погледу спорних чињеница, а у вези појашњења могућности настанка констатованих различитих величина улазних рана код сада покојног премијера и оштећеног Веруовића. У прилог таквом закључку вештака су и чињенице из фотодокументације са обављених експеримената у лабораторијским условима (саставни део налаза вештака), који резултати експеримената управо потврђују изнете налазе вештака у ком смислу изнете разлоге нижестепених судова у погледу оцене налаза вештака у потпуности прихвата и овај суд. Када се ради о осталим вештачењима, која су такође оспорена жалбеним наводима, Врховни суд налази да су и у овом делу жалбени наводи неосновани, јер су нижестепени судови дали разлоге у вези оцене налаза вештака, како у погледу прегледа гардеробе покојног премијера, констатованих оштећења на гардероби (вештак Наташа Миливојевић), тако и погледу дактилоскопске идентификације отисака папиларних линија пронађених у становима, о чему је другостепени суд одговарајући на изнете жалбене наводе, који се и сада понављају у изнетим жалбама, дао детаљне разлоге на странама 48 и 49 образложења пресуде, које разлоге у свему прихвата и овај суд. Из напред изнетих разлога, правилно су нижестепени судови нашли да није било места одређивању новог комисијског вештачења, јер су вештаци предложених струка већ били заступљени код обављених вештачења и при том користећи најсавременија научна и технолошка достигнућа, врло аргументовано дали одговоре на сва по ставу одбране "спорна питања", почев од стајне тачке и положаја тела премијера и његовог пратиоца оштећеног Веруовића у моменту када су погођени пројектиlima, места одакле су хици испалени уз идентификацију оружја и чаура одбачених након испалених пројектила, као и положаја тела након

поготка пројектилама и пада уз образложење механизма и карактеристика наношења констатованих повреда.

У вези са напред изнетим, неосновано се и по ставу овога суда у изјављеним жалбама указује да је чињенично стање непотпуно утврђено, тиме што првостепени суд није прихватио, а тај став потврдио и другостепени суд, да се изврши реконструкција догађаја на лицу места, чиме би се по ставу одбране проверила основаност тезе из оптужнице или пак показала њена неутемељеност, како су браниоци ближе образложили у изјављеним жалбама. Ово из разлога јер и овај суд апсолутно прихвата као правилне разлоге, које је у вези ових жалбених навода дао другостепени суд на странама 49 и 50 образложења пресуде. Наиме, код чињенице да међу вештацима а и констатованим материјалним траговима нема никакве резерве или противречности, које би евентуално реконструкцијом требало проверити и утврдити, правилно нижестепени судови закључују да чињеница што постоје неке несасгласности у исказима одређених сведока, апсолутно не значи да аутоматски треба вршити реконструкцију, јер у таквим ситуацијама право је суда (као што је то учињено и у конкретном случају) да цени тако изнете контрадикторне исказе сведока у складу са одбранама оптужених и осталим изведеним доказима, па је управо поступајући на наведени начин, првостепени суд након оцене исказа наведених сведока и дао разлоге који су га руководили приликом прихватања или неприхватања њихових исказа. У прилог изнетом закључку нижестепених судова иде и чињеница да је управо по наредби првостепеног суда, фактички обављена од стране вештака Института криминалистичке технике из Визбадена комплетна реконструкција читавог догађаја са балистичког аспекта (четврто вештачење из Визбадена) са пратећом фотодокументацијом, која је саставни део налаза, а у ком вештачењу су дати одговори на сва спорна питања са балистичког аспекта, која се тичу околности цитираних на страни 41 став два образложења другостепене пресуде у склопу ког вештачења су презентоване, поред осталог и ситуације на које браниоци указују и у изјављеним жалбама (да ли је оштећени Веруовић налазећи се иза тела премијера, заклањао видик и фактички био препрека на правцу према прозору канцеларије број 55 у улици Адмирала Гепрата), јер се из саме фотодокументације – налаза вештака и фотографија број 5.8.1; 5.8.3; 5.8.4 и 6.5, означених као "поглед са места одакле се пуцало", на којима је приказан положај премијера и оштећеног Веруовића у тренутку поготка, према његовом исказу и исказу осталих сведока, јасно види да на датој локацији и према положају његовог тела иза премијера оштећени Веруовић, није на било који начин заклањао видик и представљао препреку оптуженом Звездану Јовановићу у канцеларији број 55 одакле је испалио наведене хице. Напокон, у овом делу правилан је и закључак другостепеног суда, да се неосновано жалбеним наводима истиче на наводно указивање самог Института из Визбадена, да је потребно извршити реконструкцију догађаја, јер и по ставу овога суда, тај цитирани навод из жалбе је очигледно истргнут из контекста, пошто је прави смисао тог дела налаза указивање да је било потребно извршити балистичку реконструкцију, што је и учињено у даљем делу налаза вештака, тако да понављање изнетих жалбених навода и сада у изјављеним жалбама на пресуду другостепеног суда, из напред изнетих разлога и овај суд оцењује неоснованим.

Не могу се прихватити ни жалбени наводи бранилаца оптужених, којима су оспорени чињенични закључци и утврђења нижестепених судова у вези околности које се односе на присуство оптужених Звездана Јовановића, Александра Симовића, Нинослава Константиновића и Владимира Милисављевића у време и непосредно након атентата у означеној згради и путничког возила марке "Пасат" у улици Адмирала Гепрата, јер је другостепени суд одговарајући на изнете жалбене наводе на странама 39 став три; 54 став три и 59 став три образложења, дао разлоге којима се руководио када је изнете жалбене наводе оценио неоснованим, које разлоге прихвата и овај суд. Наиме, нижестепени судови су и у овом делу правилно утврдили чињенично стање, почев од околности у вези бекства оптужених Звездана Јовановића, Александра Симовића и Нинослава Константиновића из канцеларије број 55 након атентата (изјашњавали се сведоци сарадници и цитирани сведоци из зграде у улици Адмирала Гепрата), преко уласка у путничко возило марке "Пасат" и удаљавања возилом са наведеног места (сведоци Кујо Кријешторац, Сينيша Глишић и Гордана Живковић), па све до каснијег боравака оптужених у изнајмљеним становима на означеним адресама (искази цитираних сведока – сарадника, крим. техничка документација и дактилоскопска вештачења скинутих отисака трагова папиларних линија), којим вештачењима је потврђено присуство појединих оптужених у наведеним становима. Такав закључак нижестепених судова није доведен у сумњу изнетим жалбеним наводима, којима се браниоци оптуженог Милорада Улемека позивају на део исказа сведока Ивана Поповића, који се као радник паркинг сервиса изјаснио да се по његовој процени радило о путничком возилу марке "Волво" а не "Пасат", које возило је због наглог убрзања изазвало мању саобраћајну незгоду са другим путничким возилом, јер сведок Сениша Глишић, који је управљао тим другим путничким возилом марке "Толф" беле боје са војним регистарским ознакама је био изричит, да се радило о путничком возилу марке "Пасат" панчевачких регистарских ознака, које чињенице напред изнете жалбене наводе чине неоснованим.

Такође, неосновано се у жалби поменутих бранилаца указује да другостепени суд није оценио жалбене наводе, нити дао разлоге у погледу алибија оптуженог Милорада Улемека, везане за његов боравак у критичном периоду, јер је другостепени суд на страни 58 став пет образложења, одговарајући на изнете жалбене наводе, указао да је и у овом делу прихватајући у целисти исказ сведока Шаре Ненада, поред осталог утврдио и чињенице у погледу боравака и активности оптуженог Милорада Улемека у периоду од 09. до 14.03.2003. године, па самим тим у овом делу није прихватио исказе сведока, на које се оптужени Милорад Улемек позивао из разлога које је другостепени суд ближе образложио, што изнете жалбене наводе, по налажењу овога суда, чини неоснованим, као и наводе којима је оспорен исказ сведока Шаре Ненада.

По овом жалбеном основу, не могу се прихватити ни жалбени наводи бранилаца оптуженог Милорада Улемека којима су указивали да су неприхватање првостепеног суда да се изведу предложени докази, који су у жалби опредељени, као и став другостепеног суда да такву одлуку првостепеног суда прихвати, довели

до закључка да је чињенично стање непотпуно утврђено, јер се другостепени суд одговарајући на изнете жалбене наводе, правилно позвао на разлоге првостепеног суда, који су детаљно и аргументовано изложени на странама 436 до 445 образложења првостепене пресуде, а које разлоге у свему прихвата и овај суд.

Што се тиче осталих жалбених навода у жалбама бранилаца оптужених, који се односе на овај жалбени основ, поред осталих и у погледу сачињавања фоторобота и нефункционисања видео-надзора на згради Владе Републике Србије, што је посебно потенцирано у жалби бранилаца оптуженог Милорада Улемека, може се закључити да су оваквим жалбеним наводима, браниоци у суштини дали своју оцену изведених доказа и утврђеног чињеничног стања, које је различито од оног које су утврдили нижестепени судови, због чега изнети жалбени разлози нису по ставу овога суда довели у сумњу изнете ставове нижестепених суда, који су за своје закључке дали јасне, логичне и аргументоване разлоге, насупрот изнетим жалбеним наводима и изнетом ставу о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, што изнете жалбене наводе чини неоснованим.

Иако се жалбама бранилаца оптужених поред осталог другостепена пресуда формално оспорава и због повреде кривичног закона, суштински у образложењу жалбених навода нису изнети никакви разлози у погледу оспоравања правне квалификације кривичних дела из другостепене пресуде, па стога овај суд налази да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање од стране првостепеног суда, како у погледу околности које се тичу објективних обележја кривичних дела, тако и у погледу субјективног односа оптужених према извршеним кривичним делима, другостепени суд правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама оптужених Милорада Улемека и Звездана Јовановића, стекла сва законска обележја кривичних дела према правној квалификацији из пресуде другостепеног суда, којом је поводом изјављених жалби, а по службеној дужности у овом делу преиначена пресуда првостепеног суда у односу на оптужене Милорада Улемека и Звездана Јовановића. Стога су изнети жалбени наводи њихових бранилаца, којима се другостепена пресуда само формално побија и због повреде кривичног закона, а без навођења конкретних разлога осим уопштеног истицања да је оптужене требало ослободити од оптужбе, оцењени као неосновани.

Испитујући другостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом изјављених жалби оптужених Звездана Јовановића, његовог браниоца и бранилаца оптуженог Милорада Улемека, Врховни суд Србије, као суд трећег степена, налази да је другостепени суд прихватајући као правилно утврђене од првостепеног суда све околности, које су у смислу члана 54. КЗ од утицаја на одмеравање казне у виду изнетих олакшавајућих и отежавајућих околности на страни оптужених Милорада Улемека и Звездана Јовановића, правилно утврдио и појединачне казне, а потом им изрекао јединствене казне затвора у трајању од по 40 година, дајући при том детаљне разлоге у вези наведених околности а посебно у вези изнетог става другостепеног суда о неопходности изрицања оптуженима максималне казне затвора од по 40 година, који разлози су образложени на странама 65 и 66 образложења другостепене пресуде и које разлоге у свему прихвата и овај суд и на

исте упућује. Због тога су супротни жалбени наводи у изјављеним жалбама и изнети предлози о изрицању блажих казни оптуженима, којима се само уопштено помиње овај законски основ као разлог побијања другостепене пресуде а не наводе при том никакве нове околности које би утицале да изречене казне буду блаже, оцењени као неосновани.

У жалби бранилаца оптуженог Милорада Улемека се другостепена пресуда оспорава и због одлуке о трошковима кривичног поступка, без образложења овако изнетих жалбених навода, због чега овај суд исте оцењује неоснованим, истовремено констатујући да је правилна и одлука нижестепених судова у погледу изречене мере безбедности у смислу члана 87. став 2. КЗ.

Имајући у виду све напред изнето, Врховни суд Србије је као суд трећег степена у смислу члана 395. став 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар,

Зоран Поповић,с.р.

Председник већа
судија,

Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Оливера Стругаревић

ан

The block contains a circular official stamp of the Supreme Court of the Republic of Serbia (Врховни суд Републике Србије) and a handwritten signature in black ink over it.